

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.809 van 1 september 2026
in de zaak A. 248.296/VII-43.283**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ahmed Sakhi Mir-Baz
 kantoor houdend te 1083 Ganshoren
 Broustinlaan 88/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 juni 2026, strekt tot de cassatie van
arrest nr. 346.437 van 8 mei 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 23 juni 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. De zorgvuldigheidsplicht is als algemeen beginsel van behoorlijk
bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest, waarmee
te dezen uitspraak is gedaan met hervormingsbevoegdheid over een beroep tegen de weigering
van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. In de mate dat verzoeker in het opschrift van het middel de schending
aanvoert van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 8.4, 8.5, 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek, zet hij niet uiteen op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

3. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en leiden aldus tot een gemis aan motivering.

Verzoeker verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een op 15 maart 2026 bij deze laatste neergelegde aanvullende nota om de behandeling van zijn zaak uit te stellen en hekelt thans diens beslissing om zulks niet te doen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande in het bestreden arrest:

“Bij een op 15 maart 2026 neergelegde aanvullende nota laat verzoeker weten dat zijn advocaat op 14 maart 2026 van zijn huisgenoot via telefoon heeft vernomen dat hij in detentie zit en dat hij binnen twee maanden zal vrijkomen. Hij acht het daarom aangewezen om de zaak uit te stellen. Ook ter terechtzitting dringt de advocaat van verzoeker erop aan om de zaak uit te stellen. Bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog een beslissing van fedasil van 18 december 2023 ter bevestiging van de beslissing tot uitsluiting van 13 december 2023.

De Raad wijst erop dat de procedure ingevolge artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) schriftelijk is. Overeenkomstig artikel 14, derde lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondervraagt de voorzitter de partijen indien dit noodzakelijk is. Er is *in casu* evenwel geen grondslag om toepassing te maken van deze laatste bepaling. Verzoeker kon en heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn advocaat, die ter terechtzitting gevraagd naar wat verzoeker wenst te bekomen met een eventueel uitstel verklaarde dat verzoeker bij een uitstel nog bijkomende bewijzen van werk en verwantschap zou kunnen neerleggen. Hij licht evenwel niet toe welke concrete stukken hij zou willen neerleggen en waarom hij deze stukken niet eerder – of ten laatste ter terechtzitting via zijn advocaat – kon bijbrengen. Dit staat ook niet in de aanvullende nota waarin verzoeker om een uitstel verzoekt. Dat verzoeker één dag voor de terechtzitting om uitstel vraagt, ongeveer twee en een half jaar na het indienen van zijn verzoekschrift, om bijkomend bewijs neer te leggen ter staving van zijn nood aan internationale bescherming, zonder enige uitleg waarom deze stukken niet (veel) eerder konden worden bijgebracht en zonder deze stukken nader te concretiseren, is niet ernstig.

Er zijn bijgevolg geen redenen voorhanden om uitstel te verlenen.”

In weerwil van wat verzoeker stelt, blijkt uit deze overwegingen dat zijn verzoek tot uitstel niet louter werd geweigerd omdat “verzoeker ‘ruim de tijd had gehad’ om stukken te verzamelen”. Verzoeker gaat voorbij aan de werkelijke motivering waarop die weigering is gestoeld en toont derhalve noch een schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht, noch van zijn recht van verdediging of zijn recht op een eerlijk proces. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein oordeelt over de vraag of hij voldoende is voorgelicht en of het al dan niet aangewezen is om de behandeling van de zaak uit te stellen om een partij de mogelijkheid te bieden bijkomende stukken aan te brengen.

Verder citeert verzoeker zelf een passage uit het bestreden arrest dat betrekking heeft op het incident dat plaatsvond op 22 november 2023 waarbij verzoeker zichzelf verwondde. Daarbij overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer dat niet blijkt dat “verzoeker zichzelf ook heden nog verwondt en daarvoor behandeld wordt of moet worden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft wel degelijk rekening gehouden met dit incident, zodat geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht voorligt. Dat de motivering “feitelijk onjuist” zou zijn en dat “[d]e rechter heeft nagelaten om het voordeel van [de] twijfel te verlenen aan verzoeker en [...] ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag [stelt]” heeft overigens geen uitstaans met de jurisdictionele motiveringsplicht. Verzoeker vraagt met zijn kritiek in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is. Verzoeker vermag op die manier evenmin een schending aan te tonen van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest.

4. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op één september tweeduizend zesentwintig, door:

Frédéric Vanneste,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De staatsraad

Bryan Geerts

Frédéric Vanneste